Πατρῶν, συνεχίζει τὰ εἰρηνικά του ἔργα ἀπὸ τῶν πρώτων ὡρῶν τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἀξιέπαινος ὁ Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις Πατρέων διὰ τὴν πρωτοβουλίαν του βραβεύσεως τελειοφοίτων τῶν Λυκείων τῆς πόλεώς μας. Τὸν συγχαίρομεν.

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ Ι.Κ.Α. κ. ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ 1966 ΕΣΗΜΕΙΩΘΗ ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ ΤΟΥ Ι.Κ.Α. ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΔΙ' ΥΓΙΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

ΜΕΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΣΟΣΤΟΥ ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΔΙΟΓΚΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΩΝ ΟΦΕΙΛΩΝ, ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥΣ ΚΑΤΑ 23,72%, ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΘΜΗΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΩΝ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝΤΩΝ ΤΟ Ι.Κ.Α. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ὡς ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ τοῦ Ι.Κ.Α., αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνημερώσωμεν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως, τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ἱδρύματος, τὰς ἐργοδοτικὰς τάξεις καὶ τὸ εὐρύτερον Κοινὸν ἐπὶ τῶν ἀπολογιστικῶν στοιχείων τοῦ ἔτους 1966.

Τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν λόγῳ χρήσεως ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΕΣΟΔΑ	4.855.667.000
ΕΞΟΔΑ	4.861.710.000
ΕΛΛΕΙΜΜΑ	6.043.000

Τοῦτέστιν ἡ χρῆσις τοῦ 1966 ἔκλεισε μὲ ἔλλειμμα 6 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1966 προέβλεπε, ἔλλειμμα 85 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν τὸ ὁποῖον δὲν ἐπραγματοποιήθη. Καὶ δὲν ἐπραγματοποιήθη παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι διαρκούσης τῆς χρήσεως τοῦ 1966 ἐδόθησαν εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ ΙΚΑ αὐξήσεις τῆς τάξεως τοῦ 23, 72%, τὸ δὲ ποσοστὸν αὐξήσεως τῶν παροχῶν τῶν κλάδων ἀσθενείας, ἀνῆλθεν εἰς 18,60%.

Ἡ μὴ πραγματοποίησις τοῦ ἐλλείμματος ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ ΙΚΑ. Εἰς 4,33%, ἀνήρχετο μόλις πρὸ τριετίας, ἡ ἐτησία διόγκωσις τῶν πρὸς τὸ ΙΚΑ ὀφειλῶν. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς παρούσης Διοικήσεως τὸ 4,33% τῆς ἐτησίας διογκώσεως τῶν ὀφειλομένων, κατῆλθεν εἰς 1,01%.

Προσθέτομεν ὅτι τὰ ἔξοδα Διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ 1966, ἦσαν ἐν τῷ συνόλῳ 6,75% ἐπὶ τῶν ἐσόδων του. Εἰς τὸ κονδύλιον τῶν ἐξόδων Διοικήσεως, περιλαμβάνονται οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρυναὶ ὀργανικαὶ θέσεις. Ἔχουν δὲ καθορισθῆ αἱ ὀργανικαὶ θέσεις τοῦ ΙΚΑ ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτιμήσεως τῶν ἀναγκῶν γενομένης πρὸ τριῶν ἐτῶν. Νεώτεραι ἐκτιμήσεις τῶν ἀναγκῶν ἀνεβίβαζαν τὰς κενὰς θέσεις τοὐλάχιστον εἰς 600.

Ἡ Διοίκησις τοῦ ΙΚΑ ἀπέφυγε νὰ κάμῃ εὐρεῖαν χρῆσιν τῆς προσλήψεως προσωπικοῦ διὰ προσωρινῶν συμβάσεων πρὸς κάλυψιν τῶν ὑπαρχόντων κενῶν, διότι ἐν πρώτοις εἶναι βέβαιον, ὅτι αἱ διὰ προσωρινῶν συμβάσεων προσλήψεις δὲν ὁδηγοῦν εἰς ἐπιλογὴν τοῦ καλυτέρου προσωπικοῦ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ πεῖρα ἔχει ἀποδείξει ὅτι οἱ διὰ προσωρινῶν συμβάσεων προσλαμβανόμενοι μετατρέπονται ἀκολούθως εἰς μονίμους ὑπαλλήλους.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἡ Διοίκησις προετίμησε νὰ διατηρήσῃ κενὰς τὰς ὀργανικὰς θέσεις μέχρις ὅτου ὁλοκληρωθῇ ἡ νόμιμος διαδικασία καὶ δυνηθῇ νὰ προσλάβῃ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους διὰ διαγωνισμοῦ.

Ἡ Διοίκησις τοῦ ΙΚΑ αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπαινέσῃ δημοσίᾳ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος διὰ τὰς ἐπιτεύξεις του. Παρὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ παρὰ τὰς ἄλλας ἀντιξοότητας τὰς ὁποίας συναντᾶ εἰς τὴν ἡγεσίαν του, τὸ προσωπικὸν αὐ-

95% τῶν περιπτώσεων αὐθημερόν.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΙΚΑ

Ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης Ἐκθέσεως, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ 1966 ἔκλεισε μὲ ἔλλειμμα 6 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Καὶ εἶναι μὲν τὸ ἐν λόγῳ ἔλλειμμα ἀσήμαντον προκειμένου περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἑνὸς Ἱδρύματος ὁ ὁποῖος διὰ τὸ 1966 ἤγγιζε τὰ 5 δισεκατομμύρια δραχμῶν προβλέπεται δὲ ὅτι διὰ τὸ 1967 θὰ ἐγγίσῃ τὰ 6 δισεκατομμύρια δραχμῶν. Ἐν τούτοις ὑπάρχει οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ ΙΚΑ. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνημερώσωμεν πάντας τοὺς ἁρμοδίους παράγοντας, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐρύτερον ἑλληνικὸν Κοινὸν διὰ τῆς παρούσης Ἐκθέσεως.

Τὸ ΙΚΑ εἶναι Ὀργανισμὸς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Πολὺ συχνὰ δίδεται ἰδιαιτέρα ἔμφασις εἰς τὸ «κοινωνικῆς» καὶ περίπου λησμονεῖται τὸ «ἀσφαλίσεως». Ἐπιβάλλεται νὰ τὸ ἐνθυμούμεθα.

Τί σημαίνει «Ὀργανισμὸς Ἀσφαλίσεως»; Σημαίνει ὅτι πᾶν τὸ ὁποῖον παρέχεται παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ἀσφαλιστικὴν οἰκονομικὴν θεμελίωσιν. Ἡ καθιέρωσις παροχῶν αἱ ὁποῖαι δὲν καλύπτονται διὰ τοῦ ἀσφαλίστρου ἐκτρέπει τὸ ΙΚΑ ἀπὸ τὸν προορισμόν του καὶ τὸ μεταβάλλει εἰς Ὀργανισμὸν ἀσκήσεως κοινωνικῆς προνοίας. Ὡς γνωστὸν δὲ ἡ κοινωνικὴ πρόνοια οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀσκεῖται δαπάναις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Μὲ τὰς δαπάνας τῆς ἀσκήσεως κοινωνικῆς προνοίας παντοῦ ἐπιβαρύνονται οἱ κρατικοὶ προϋπολογισμοί. Ἡ ἐπιφόρτισις τοῦ ΙΚΑ διὰ τῶν οἰκονομικῶν βαρῶν τῆς ἀσκήσεως πολιτικῆς κοινωνικῆς προνοίας — ἰδιαιτέρως εἰς τὸν συνταξιοδοτικὸν τομέα — κατεβιβάζει τὴν στάθμην τῶν παροχῶν του καὶ ἀδικεῖ τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ἱδρύματος τοὺς ἔχοντας πλήρεις ἀσφαλιστικὰς προϋποθέσεις διὰ νὰ τύχουν ὑψηλῆς στάθμης παροχῶν. Δύο ριζικαὶ λύσεις τοῦ προβλήματος εἶναι δυναταί: Ὁ διαχωρισμὸς τῶν παροχῶν εἰς ἀσφαλιστικὰς καὶ εἰς παροχὰς προνοίας καὶ ἡ ἀνάληψις τῆς δαπάνης διὰ τὰς παροχὰς προνοίας εὐθέως ὑπὸ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ ἀπετέλει τὴν καθιέρωσιν κοινωνικῆς εἰσφορᾶς πρὸς κάλυψιν τῶν παροχῶν προνοίας τοῦ Ἱδρύματος.

Ἐπροτάθη καὶ τρίτη λύσις: Ἡ αὔξησις τοῦ ἀσφαλίστρου. Δὲν θεωροῦμεν τὴν ἐν λόγῳ προτεινομένην λύσιν ὡς ἐπιτυχῆ διότι, πιστεύομεν ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον — ὁλόκληρον τὸ ἀσφάλιστρον — πρέπει νὰ διατίθεται διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀσφαλιστικῶν καὶ μόνον ὑποχρεώσεων τοῦ ΙΚΑ. Ἡ κάλυψις τῶν ὑποχρεώσεων καὶ μόνον ὑποχρεώσεων τοῦ ἀσφαλίστρου δὲν λύει τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ ΙΚΑ, ἀλλὰ τὸ διαιωνίζει.

Ἀπὸ τοῦ 1965, ἐπὶ ἔνδεκα ὁλόκληρα ἔτη, αἱ ἀποδόσεις τοῦ ἀσφαλίστρου τοῦ κλάδου συντάξεων δὲν καλύπτουν οἰκονομικῶς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐν λόγῳ κλάδου. Τὸ ἐτήσιον ἔλλειμμα τοῦ κλάδου συντάξεων συνεχῶς αὐξάνει. Καὶ συνεχῶς αὐξάνουν τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα μεταφέρονται ἐκ τῶν ἀποδόσεων τοῦ ἀσφαλίστρου ἀσθενείας πρὸς κάλυψιν τῶν ἐλλειμμάτων τοῦ κλάδου συντάξεων. Εἰς 564 ἑκατομμύρια ἀνῆλθεν κατὰ τὸ 1966 τὸ ἔλλειμμα τοῦ κλάδου συντάξεων. Εἰς 800 περίπου ἑκατομμύρια, προβλέπεται ὅτι θὰ ἀνέλθῃ τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐν λόγῳ κλάδου κατὰ τὸ 1967. Οἱ ἐν λόγῳ ἀριθμοὶ σημαίνουν, ὅτι αἱ ἀποδόσεις τοῦ ἀσφαλίστρου τοῦ κλάδου συντάξεων ἐκάλυψαν κατὰ τὸ 1966 τὰ 80% τῶν συνταξιοδοτικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἱδρύματος. Κατὰ τὸ 1967 προβλέπεται ὅτι θὰ καλυφθοῦν διὰ τῶν ἀποδόσεων τοῦ ἀσφαλίστρου συντάξεων τὰ 77,5% περίπου τῶν αὐτῶν ὑποχρεώσεων.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον συντάξεων, ὁρισθὲν κατὰ τὸ 1960 εἰς 8%, ὑπολείπεται κατὰ 5—10 μονάδας τῶν ἀσφαλίστρων τὰ ὁποῖα ἰσχύουν εἰς τὰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς χώρας εἶναι δὲ καὶ τὸ μικρότερον, συγκριτικῶς, ἐκ τῶν ἀσφαλίστρων συντάξεως τὰ ὁποῖα ἰσχύουν εἰς τὴν χώραν μας, προκειμένου περὶ τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν ἠσφαλισμένων ἄλλων Ὀργανισμῶν. Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον ἀσθενείας, ὁρισθὲν παρ' ἡμῖν εἰς 9,5%, εἶναι σχετικῶς ὑψηλόν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὅλαι αἱ κτιριακαὶ δαπάναι τοῦ ΙΚΑ καθωρίσθη ὅτι δέον νὰ ἐπιβαρύνουν ἀποκλειστικῶς τὰς ἀποδόσεις τοῦ ἀσφαλίστρου ἀσθενείας. Ὁ ἐλλειμματικὸς ὅμως συνταξιοδοτικὸς κλάδος ἀπορροφᾶ ἐκ τοῦ κλάδου ἀσθενείας κεφάλαια κατὰ πολὺ μεγαλύτερα τῶν ὅσων προωρίζοντο διὰ τὰς κτιριακὰς ἐπενδύσεις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸ κτιριακὸν πρόγραμμα παρακωλύεται, καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως ἐμποδίζεται νὰ ἀνέλθῃ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔπρεπε καί, τέλος, ὁ κλάδος συντάξεων παραμένει μονίμως ἐλλειμματικός, σημειουμένης μάλιστα ἐτησίως καὶ μεγαλυτέρας ἀνόδου τῶν σχετικῶν ἐλλειμμάτων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καθίσταται φανερὸν ὅτι ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ ἰδιαιτέρα χρηματοδότησις πρὸς κάλυψιν τῶν ὑποχρεώσεων κοινωνικῆς προνοίας, διὰ τῶν ὁποίων ἔχει ἐπιβαρυνθῆ τὸ ΙΚΑ καὶ ἐὰν δὲν ἀπαλλαγοῦν τόσον τὸ ἀσφάλιστρον συντάξεων, ὅσον καὶ τὸ ἀσφάλιστρον βαρῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐπεβαρύνθη τὸ ΙΚΑ ἄνευ οἰκονομικῆς ἀσφαλιστικῆς καλύψεως, τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ Ἱδρύματος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ καθίσταται κατ' ἔτος δυσχερεστέρα ἡ ἐπίλυσίς του.

ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ὑπερβαίνουν τὰ 650 ἑκατομμύρια ἐτησίως αἱ δαπάναι κοινωνικῆς προνοίας διὰ τῶν ὁποίων ἔχει ἐπιβαρυνθῆ τὸ ΙΚΑ. Καὶ ταὐτοχρόνως ἐξακολουθοῦν νὰ ἀκούωνται — παρὰ τὰς δοθείσας κατὰ τὸ ἔτος 1966 αὐξήσεις — διαμαρτυρίαι ἐντονώταται τῶν συνταξιούχων τοῦ Ἱδρύματος. Ἰδιαιτέρως οἱ ἐξ αὐτῶν τυχόντες συνταξιοδοτήσεως ἐπὶ τῇ βάσει πραγματικῶν ἀσφαλιστικῶν κρι-

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ Ι.Κ.Α. κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΣ

τηρίων (μεγάλος ἀριθμὸς ἡμερομισθίων καὶ μεγάλη ἡλικία) διατυπώνουν τὸ παράπονον ὅτι φαλκιδεύεται ἡ σύνταξίς των πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως πολιτικῆς κοινωνικῆς προνοίας.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἐπὶ τῇ βάσει ποίων κριτηρίων διαχωρίζομεν τὰς παροχὰς μας εἰς ἀσφαλιστικὰς καὶ εἰς τὰς παροχὰς κοινωνικῆς προνοίας καὶ καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπιβαρυνόμεθα ἐτησίως διὰ 650 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν διὰ τὴν ἄσκησιν κοινωνικῆς προνοίας; Τὸ ἐρώτημα εἶναι κρίσιμον. Καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι τὸ εὐρύτερον κοινὸν εἶναι τελείως ἀκατατόπιστον ἐπὶ τοῦ θέματος. Πρὸς χαρακτηρισμὸν μιᾶς παροχῆς ὡς ἀσφαλιστικῆς δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι μεταχειριζόμεθα κριτήρια οἰκονομικὰ καὶ νομικά. Τὰ ἀναλογιστικὰ μαθηματικὰ καθορίζουν τὸ ὕψος τοῦ ἀσφαλίστρου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν κάλυψιν μιᾶς συγκεκριμένης παροχῆς. Ὅσον μειοῦνται αἱ προϋποθέσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὑποχρεοῦται νὰ παράσχῃ ὁ ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, τόσον αὐξάνει τὸ ἀσφάλιστρον. Μείωσις τῶν προϋποθέσεων ἄνευ αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου ὁδηγεῖ ἀφεύκτως εἰς τὴν δημιουργίαν οἰκονομικοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἐλλείμματος.

Καὶ ὑπάρχουν δύο μέθοδοι ὑπολογισμοῦ τοῦ ἀσφαλίστρου. Ἡ αὐστηρὰ — τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύει τὸ λεγόμενον «κεφαλαιοποιητικὸν ἀσφαλιστικὸν σύστημα»: Δι' αὐτῆς τὸ ἀσφάλιστρον καθορίζεται εἰς ὕψος ἱκανὸν νὰ καλύψῃ τὰς οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις διὰ μίαν 30ετίαν. Ἡ μέθοδος αὕτη, οὐδέποτε ἐφηρμόσθη παρ' ἡμῖν Ἀλλὰ ἐγκατελείφθη γενικῶς καὶ εἰς ἄλλα κράτη, διότι ἀποζυμᾶ τοὺς χυμοὺς τῆς οἰκονομίας καὶ τοὺς μεταβάλλει εἰς παγωμένα ἀποθεματικά. Καὶ ὑπάρχει ἐπίσης ἡ ἐπεικὴς μέθοδος ὑπολογισμοῦ τοῦ ἀσφαλίστρου — ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύει τὸ λεγόμενον «διανεμητικὸν σύστημα». Τὸ ἐν λόγῳ σύστημα παντοῦ ὅπου ἐφαρμόζεται προβλέπει τὴν ἀσφαλιστικὴν οἰκονομικὴν κάλυψιν τῶν παροχῶν διὰ μίαν τοὐλάχιστον 10ετίαν. Παρ' ἡμῖν ἐφηρμόσθη ἀπὸ τοῦ 1960 διὰ τοῦ νόμου 4104 διανεμητικὸν σύστημα προβλέπον ἀσφαλιστικὴν κάλυψιν τῶν παροχῶν διὰ μίαν μόλις πενταετίαν. Ἤδη δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συντάξεως τοῦ νόμου 4104 εἶχε διατυπωθῆ ἡ πρόβλεψις ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς 5ετίας, τουτέστιν εἰς τὸ τέλος τοῦ 1964, θὰ ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 118 ἑκατομμυρίων. Πρὸς ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων δέον νὰ προστεθῇ ὅτι τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τοῦ νόμου 4104 προέβλεπε ἑνότητα τῶν ἀσφαλίστρων συντάξεως καὶ ἀσθενείας, τουτέστιν ἐλάμβανε ὡς δεδομένην τὴν χρηματοδότησιν τοῦ κλάδου συντάξεων διὰ τῶν ἀποδόσεων τοῦ ἀσφαλίστρου ἀσθενείας.

Ἤδη λοιπὸν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1964 προεβλέπετο — συμφώνως ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν ἐπιεικεστάτην μέθοδον διὰ τῆς ὁποίας ὑπελογίσθη τὸ ἀσφάλιστρον κατὰ τὸ 1960 — ὅτι θὰ ὑποχρεούμεθα νὰ προβῶμεν εἰς νέαν αὔξησιν τοῦ ἀσφαλίστρου συντάξεων — αὔξησιν ἡ ὁποία δὲν ἐπραγματοποιήθη. Καὶ καθίσταται φανερὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1964 τὸ ΙΚΑ βασίζεται εἰς ἀσφάλιστρον τὸ ὁποῖον κατὰ οὐδεμίαν μέθοδον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπαρκὲς διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν κάλυψιν τῶν παροχῶν του.

Κατόπιν τούτου, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ ἐρώτημα: Ἐπὶ τῇ βάσει ποίων κριτηρίων διαχωρίζομεν τὰς ἀσφαλιστικὰς ἀπὸ τὰς παροχὰς κοινωνικῆς προνοίας;

Ἀπαντῶμεν: Ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἐπιεικεστάτης μεθόδου ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸ 1960 παραμένουν ἀκάλυπτοι ἀσφαλιστικῶς παροχαὶ τοῦ ΙΚΑ ὕψους 650 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι χρηματοδοτοῦνται διὰ μεταφορᾶς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὰς ἀποδόσεις τοῦ ἀσφαλίστρου ἀσθενείας, τὰς προοριζομένας διὰ τὰς ἐπενδύσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ φαλκιδεύσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν μὲ ἀσφαλιστικὰ κριτήριο συνταξιούχων τοῦ Ἱδρύματος.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἄποψιν ἡμῶν πᾶσα παροχὴ ἡ ὁποία δὲν καλύπτεται δι' ἀσφαλίστρου τοῦ κλάδου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνάκει δὲν ἀποτελεῖ ἀσφαλιστικὴν παροχήν.

ΝΟΜΙΚΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ

Ἀλλὰ προκειμένου νὰ προσδιορίσωμεν τὰς ἀσφαλιστικὰς παροχάς, εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι μετχειριζόμεθα καὶ νομικὰ κριτήρια. Καὶ ἂς μὴ νομισθῇ ὅτι συγκρίνομεν τὴν νομοθεσίαν καὶ τοὺς κανονισμούς μας πρὸς τὸ νομικὸν καθεστὼς τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὰς ὑπαναπτύκτους χώρας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ εὐρὺ Ἑλληνικὸν Κοινὸν θὰ ἐκπλαγῇ πληροφορούμενον ὅτι τὸ ΙΚΑ παρέχει ὑπὸ προϋποθέσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀρνοῦνται νὰ παράσχουν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους των οἱ ὁμοειδεῖς ἀσφαλιστικοὶ ὀργανισμοὶ τῶν χωρῶν αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὴν ΕΟΚ. Ἐπὶ παραδείγματι: Ἡμεῖς ἔχομεν παράσχει πλῆθος συντάξεων μὲ ἀριθμὸν ἡμερομισθίων μικρότερον τῶν 1.200. Ἡμεῖς περιθάλπομεν τὸν ἀσθενῆ διὰ χρόνον ἀόριστον, ἐνῶ ἄλλοῦ τίθενται χρονικοὶ περιορισμοί. Ἡμεῖς παρέχομεν πρὸς τοὺς Αἰγυπτιώτας καὶ τοὺς ἄλλους ἀτυχήσαντας ὁμογενεῖς ὑπὸ προϋποθέσεις ἐντελῶς ἀγνώστους διὰ τοὺς ἄλλους ὁμοειδεῖς ἀσφαλιστικοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ Ἐξωτερικοῦ κλπ.

Συγκρίνοντες λοιπὸν τὴν νομοθεσίαν τὴν διέπουσαν τὸ ΙΚΑ πρὸς τὰς νομοθεσίας τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, δυνάμεθα καὶ διὰ νομικῶν κριτηρίων νὰ διαχωρίσωμεν τὰς ἀσφαλιστικὰς ἀπὸ τὰς παροχὰς κοινωνικῆς προνοίας.

Εἶναι βεβαίως ἀναμφισβήτητον ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰς συγχρόνους ἀντιλήψεις, ὁ ἄνων ἀνάγκην βοηθείας, δέον νὰ τυγχάνῃ αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν ἡμερῶν ἀσφαλιστικῆς του ἀπασχολήσεως καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν εἰσφορῶν τὰς ὁποίας ἔχει καταβάλει. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις μετετράπη σήμερον εἰς κοινωνικὴν ἀσφάλειαν. Ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι παντοῦ ὅπου ἐπεκράτησαν αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ ἡ χρηματοδότησις τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἔπαυσε νὰ εἶναι διμερὴς (ἐργοδόται — ἐργατοϋπάλληλοι — Κράτος). Παρ' ἡμῖν εἰσήχθησαν μὲν εἰς τὴν πρᾶξιν αἱ προοδευτικαὶ ἀντιλήψεις, ἀλλὰ ἡ διάταξις τοῦ νόμου 1846)51, διὰ τῆς ὁποίας προεβλέπετο ἡ χρηματοδότησις τοῦ ΙΚΑ ἐκ μέρους τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ παρέμεινεν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 15ετίαν ἀνενεργός.

ΤΡΙΜΕΡΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΙΣ

Ἡ παροῦσα Διοίκησις τοῦ ΙΚΑ αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν διότι διαρκοῦντος τοῦ 1966 ἀπεφασίσθη, διὰ πρώτην φορά, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ἱδρύματος δι' 100 ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐκ τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ 1967.

Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν κρίνεται ὡς ἀνεπαρκὲς ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὕψος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως τὴν ὁποίαν ἔχει ἀναλάβει τὸ ΙΚΑ διὰ παροχὰς μὴ καλυπτομένας ἀσφαλιστικῶς. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀνεπαρκοῦς, ἔστω, αὐτοῦ ποσοῦ ἐγένετο ἀπαρχὴ ἀντιμετωπίσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τοῦ ΙΚΑ δι' ὑγιῶν μεθόδων. Καὶ δικαίως ἐκαιρετίσθη ἡ ἐν λόγῳ κυβερνητικὴ ἀπόφασις ἐκ μέρους τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως.

Ἡ ἀπόφασις τῆς ἐνάρξεως χρηοιμοποιήσεως ὑγιῶν ἀσφαλιστικοοικονομικῶν μεθόδων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τοῦ ΙΚΑ συμπίπτει χρονικῶς μὲ τὴν πάροδον 30ετίας ἀπὸ τῆς ἀνάρξεως λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος. Εἴμεθα αἰσιόδοξοι διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ὀργανισμοῦ. Εἴχομεν διακηρύξει ὡς Διοίκησις ὅτι τὸν πρῶτον στόχον μας θὰ ἀπετέλει ἡ προσπάθεια τῆς ἐξυγιάνσεως τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Ἱδρύματος. Βασικὴν προϋπόθεσιν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας αὐτοῦ ἀπετέλει ἡ γενικὴ παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν ἀσφαλιστικαὶ παροχαὶ ἄνευ ἀντιπαροχῆς ἡ ὁποία θὰ τὰς καλύπτῃ οἰκονομικῶς. Ἠγωνίσθημεν μὲ συνέπειαν καὶ πάθος, ὡς Διοίκησις, διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν τὸν σεβασμὸν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Καὶ πράγματι ἐπετύχαμεν νὰ ἐπιτύχωμεν. Πράγματι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως ἤρχισαν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Διοικήσεώς μας νὰ συνδέουν τὰ αἰτήματά των πρὸς τὸ γενικώτερον οἰκονομικο-ασφαλιστικὸν πρόβλημα τοῦ ΙΚΑ. Καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς πολιτείας ἀπέφυγον εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Διοικήσεώς μας νὰ ἐπιβαρύνουν τὸν πρῶτον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως μὲ προσθέτους οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις.

Ἀλλὰ θὰ ἤρκει ἡ ἐπίδρασις τῶν δσων συνέθησαν εἰς τὸ παρελθὸν διὰ νὰ καταδικάσῃ τὸ μέλλον τοῦ ΙΚΑ. Ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς τοῦ παρελθόντος ἀνεφέραμεν ἤδη ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς ἐπεβαρύνθη μὲ ὑποχρεώσεις τῆς τάξεως τῶν 650 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Θ' ἀναφέρω ἐνδεικτικῶς μερικὰς ἀπὸ τὰς οἰκονομικὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις. Συντάξεις Αἰγυπτιωτῶν καὶ Κωνσταντινοπολιτῶν, συγχώνευσις εἰς τὸ ΙΚΑ παρηκμασμένων οἰκονομικῶς Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων ἐνίσχυσις τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, ἐνίσχυσις τῶν ἐξαγωγικῶν βιομηχανιῶν, ἀντικατάστασις τῶν τροχιοδρόμων διὰ συγχρόνων συγκοινωνιακῶν μέσων, παροχαὶ συντάξεων διὰ ποσοστὸν ἀναπηρίας τὸ ὁποῖον εἰς οὐδεμίαν χώραν τῆς Εὐρώπης παρέχει δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως. Καὶ παροχαὶ συντάξεων δι' ἀριθμὸν ἡμερομισθίων ὁ ὁποῖος οὐδαμοῦ θεμελιώνει δικαίωμα συντάξεως κλπ.

Εἰδικῶς διὰ τοὺς Αἰγυπτιώτας καὶ τοὺς Κωνσταντινοπολίτας εἴχομεν καὶ ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἠτύχησαν ὠφειλεν ἡ Ἑλλὰς νὰ τοὺς ἀνοίξῃ στοργικὴν τὴν ἀγκάλην. Ἀλλὰ ὁλόκληρος ἡ